

## **Prelato laiškas (2008 m. birželis)**

„Pažinti, patirti, gyventi, liudyti: šiais keturiais žodžiais galima apibendrinti krikščionių atsaką į Dievo Meilę“. Šio mėnesio laiške Opus Dei Prelatas kalba apie Dievą, turintį Tėvo širdį.

2008-06-17

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Berašydamas jums šį laišką prasidedant birželiui, širdy jaučiu būtinybę dar kartą padėkoti Dievui

už visas Jo dovanas. Kristaus Kūno  
šventė, kurios išvakarėse įšventinau į  
kunigus trisdešimt šešis Opus Dei  
Prelatūros diakonus, Švenčiausiosios  
Jėzaus Širdies šventė, minėta prieš  
dvi dienas, ir vakaryktė, šeštadienio,  
Švenčiausiosios Mergelės Marijos  
Apsilankymo šventė – visos jos  
suteikia progą būti dar  
dėkingesniems mūsų Atpirkėjui, iš  
kurio atvertos Širdies nuo Kryžiaus  
mums sklinda visas gėris. Dėkojame  
ir Švenčiausiajai Mergelei,  
***nuostabiam ir vaisingam šaltiniui***  
– kaip sako šv. Chosemarija –  
suteikiančiam mums visas Dangaus  
malones. Vakar buvo Jos liturginė  
šventė, nors šiais metais ji  
nešvenčiama, tad prašau  
tyriausiosios Marijos Širdies mums  
suteikti visas savo malones, kad  
diena iš dienos mokytumės vis labiau  
Šv. Trejybės Asmenimis. Kaip  
kreipiesi į Dievą Tėvą, Dievą Sūnų ir  
Dievą Šventąją Dvasią?

*Haurietis aquas in gaudio de fontibus salutis* [1], „*Jūs su džiaugsmu semsite vandenį iš išgelbėjimo šaltinių* “. Pagal šiuos pranašo Izaijo žodžius Popiežius Pijus XII pavadino savo encikliką, kuria paminėjo pirmąjį Švenčiausiosios Jėzaus Širdies šventės visuotinėje Bažnyčioje šimtmetį. Kalbėdamas apie šį dokumentą, Benediktas XVI rašo, kad „*pervertas Atpirkėjo šonas – tai ta versmė, prie kurios mus kviečia Enciklika Haurietis aquas : iš šios versmės turime semtis tikrojo Jėzaus Kristaus pažinimo ir dar giliau išgyventi jo meilę*“ [2].

Savo akimis mačiau, kaip šv. Chosemarija visad puoselėjo didį pamaldumą Švenčiausiajai Jėzaus Širdžiai. Šis atsidavimas jo širdyje augo nuo pat vaikystės ir bėgant metams jo vidiniame gyvenime ir doktrinoje leido vis gilesnes šaknis. Akimirkomis, kai Bažnyčią – o kartu ir jos mažytę dalelę, Opus Dei – buvo

užgulę sunkumai, jis pašventė Opus Dei Švenčiausiajai Atpirkėjo Širdžiai. Vėliau, kai tam tikrose aplinkose ši tvirta pamaldumo išraiška buvo nuvertinama, jis leidosi jos ginti, vedinas aistringa meile ir giliu tikėjimu, kaip skelbiama vienoje iš jo surinktų homilijų knygoje „*Kai Kristus eina pro šalį*“ [3]. Šios Širdies gailestingume Jis rasdavo paguodą ir nepaisydamas sunkumų žengdavo tolyn kupinas ramybės ir džiaugsmo, kurių pasaulis negali duoti [4].

Šv. Chosemarija atkreipė dėmesį į „**žodžiuose „Švenčiausioji Jėzaus Širdis“ slypinčius beribius turtus. Kalbėdami apie žmogaus širdį, – pabrėžė, – turime omeny ne vien jausmus, o visą žmogaus esybę, žmogaus, kuris myli ir bendrauja su kitais. Šventajame Rašte žodis „širdis“ apima jausmų, žodžių ir darbų šaltinį, išraišką bei gelmę**“ [5].

*Deus caritas est* [6], Dievas yra Meilė. Iš begalinės meilės Dievas Tėvas į pasaulį pasiuntė savo vienagimį Sūnų, „kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą“ [7]. Iš tokios pat begalinės meilės Jėzus Kristus įsikūnijo Mergelės Marijos iščiose, gyveno nuošaliame mūsų žemės kamputyje, dirbo kaip ir mes, kentė ir džiaugėsi kaip mes ir galiausiai mirė ant medinio Kryžiaus, savo valia paaukodamas gyvybę, kad mus išgelbėtų nuo mūsų nuodėmių. Iš šios meilės merdėdamas Golgotoje savo Motiną mums paliko mūsų Motina. Prisikėlęs ir įžengęs į Dangų iš meilės kartu su Tėvu mums atsiuntė Šventąją Dvasią ir pasiliko su mumis Švenčiausiajame Eucharistijos Sakramente: savo kūnu ir krauju, siela ir dieviškumu, virtusiais gyvenimo Duona, mūsų sielų ir kūnų penu, šlovingojo Prisikėlimo, kurio laukiame ir mes, pažadu ir sėkla. Parakletas, Tėvo ir

Sūnaus Meilė, mus maloningai moko nuolat eiti šventumo keliu.

Pamaldumas Jėzaus Širdžiai mus primygtinai kviečia apmąstyti pagrindinius mūsų tikėjimo slėpinius ir už juos dėkoti: „*mes neabejojame Dievo meile ir Jo pasiaukojimu dėl mūsų. Puoselėdami pasišventimą šiai Švenčiausiajai Širdžiai, stengiamės visa savo esybe – siela, jausmais, mintimis, žodžiais ir veiksmais, darbais ir džiaugsmais – eiti Jėzus link. Tikrasis atsidavimas Jėzaus Širdžiai yra pažinti Dievą ir save pačius, žvelgti į Jėzų ir Jį melsti, kad mus paragintų, išmokytų, būtų mūsų vedliu. Didžiausias pašaukimo paviršutiniškumas – tai žmogaus nesugebėjimas suvokti, kad Dievas įsikūnijęs realiame gyvenime*“ [8]. Ar kasdien save tikriname šioje Jėzaus šviesoje?

Švenčiausiosios Širdies pamaldumas yra mūsų Bažnyčios atsakas į

begalinę Šventosios Trejybės meilę savo kūrinijai. Šventasis Tėvas teigia, kad šis pamaldumas „*lygiai taip pat yra kiekvieno krikščioniško dvasingumo ir pamaldumo turinis. Todėl svarbu pabrėžti, kad šis pamaldumas yra toks pat senas, kaip ir pati krikščionybė*“ [9]. Dėl to jis kviečia krikščionis „*atsiverti Dievui bei Jo meilės slėpiniui ir leisti jo perkeičiamiems*“ [10], ragina „*iš šios versmės semtis tikrojo Jėzaus Kristaus pažinimo ir dar giliau išgyventi Jo meilę. Tada galėsime geriau suprasti, ką reiškia pažinti Jėzuje Kristuje Dievo meilę, patirti ją, įsmeigus akis į Jį taip, kad patys pajustume tos meilės pilnatvę, o paskui galėtume ją liudyti kitiems*“ [11].

Pažinti, pajusti, gyventi, liudyti: šiais keturiais žodžiais galima apibendrinti krikščionių atsaką į Dievo Meilę. Atmintyje iškyla tie kiti krikščioniško gyvenimo *etapai* ,

kuriuos šv. Chosemarija pabrėžė nuo pat savo kaip Įkūrėjo misijos pradžios ir apie kuriuos nenuilsdamas kalbėjo. „***Išskyriau keturias šių pastangų susitapatinti su Kristumi pakopas, – sakė jis – Jo ieškoti, Jį surasti, su Juo bendrauti, Jį mylėti. Galbūt suprantate, kad esate ant pirmosios pakopos. Ieškokite jo išalkę, ieškokite Jo savyje pačiuose visomis jėgomis. Jei uoliai stengiatės, drįstu teigti, kad Jį jau suradote, kad pradėjote su Juo bendrauti bei mylėti ir su Juo kalbėtis danguje (plg. Fil 3, 20)***“ [12].

Tad visų pirma diena iš dienos *ieškokime* Kristaus, išalkę ir ištroškę jo draugijos: „*kaip elnė trokšta upelio vandens, taip mano siela geidžia tavęs, o Dieve*“ [13]. Kad tą pasiektume, su meile atlikime pamaldumo praktikas, įpinkime jas į kiekvieną dieną, ypač šventosiose

Mišiose ir maldoje, tiek mąstymo,  
tiek žodinėje. Melskimės mūsų  
Motinai Mergelei, Angelams Sargams  
ir šventiesiems, kurie jau džiaugiasi  
Dievu. Uoliai melskimės ir šv.  
Chosemarijai, kuris mus ir daugybę  
milijonų žmonių žodžiu ir pavyzdžiu  
išmokė artimai bendrauti su Dievu  
kasdienybėje.

Šios nepaliaujamos pastangos pažinti  
Mūsų Viešpatį, net ir tada, kai  
jaučiamės išsekę ir be jėgų, mums  
padeda Jį *pajusti* šalia. Turiu omeny  
ne jausmus, o įsitikinimą – gimusį iš  
tikėjimo ir sieloje pasklidusį  
Šventosios Dvasios galia – kad iš  
tikrųjų malonės dėka esame gyva  
Švenčiausiosios Trejybės šventovė;  
kad – kaip daugybę kartų rašo  
Šventasis Paulius – gyvename *In*  
*Christo Iesu Kristuje Jėzuje* . Kad taip,  
*įsišakniję ir įsitvirtinę meilėje,*  
*galėtumėte suvokti kartu su visais*  
*šventaisiais, koks yra plotis, ir ilgis, ir*  
*gylis, ir aukštis, ir pažinti Kristaus*

*meilę, kuri pranoksta pažinimą, kad būtumėte pripildyti visos Dievo pilnatvės [14].*

Popiežius pabrėžia, kad „patyrimas ir pažinimas negali būti atskirti vienas nuo kito, jie remiasi vienas kitu.

Tačiau reikia pabrėžti, kad tikras Dievo meilės pažinimas yra įmanomas tik nuolankios maldos ir dosnumo kontekste“ [15]. Šitaip imsime gyventi Kristumi, tai yra su Juo sieti visus darbus ir kiekvieną akimirką, gyventi ir dirbti vardan vienintelio tikslo – Jį pamaloninti, apsivalyti, kad mumyse apsigyventų Viešpats; štai šv. Paulius tikėjimo patirtis: „*Ir daugiau ne aš gyvenu, o gyvena manyje Kristus. Ir dabar, gyvendamas kūne, gyvenu tikėjimu į Dievą Sūnų, kuris pamilo mane ir paaukojo save už mane*“ [16].

Su koku užsidegimu, įkvėptas šių žodžių, atsakė šv. Chosemarija: „**Jėzaus Kristaus gyvenimas**, – rašė

**Jis , – jeigu esame Jam ištikimi,  
koku nors būdu atsikartoja  
mumyse, tiek viduje – mums einant  
šventumo keliu – tiek elgesiu “ [17].**

**Ir dar: „Labai rimtai į mane  
pažiūrėjai... Bet galiausiai  
supratai mano žodžius: „Noriu  
apmąstydamas Kristaus gyvenimą  
veikti kaip Jis ir kalbėti vien apie  
Jį, kad Jo pavyzdžiu sektų Dievo  
vaikai “ [18].**

Jei kasdien stengsimės likti Kristuje ir  
būti Juo gyvi, mūsų tikėjimas  
neišvengiamai virs apaštalavimu:  
*liudysime* Viešpatį darbais, žodžiais ir  
visu gyvenimu; taip Jėzus patrauks  
daugelį žmonių nepaisant mūsų  
asmeninės kovos, sulipdytos iš  
pergalių ir pralaimėjimų – o gal kaip  
tik dėl jų– kai atgailaudami atradę  
dieviškąją malonę ir pradėdami iš  
naujo, tuos pralaimėjimus paversime  
triumfu. „*Jei mylėsime Dievą, jei  
būsime nuolankūs, ištvėrtingi ir  
atkaklūs savo kovoje, šie*

***pralaimėjimai nebus pernelyg  
reikšmingi. Nes ateis pergalės,  
kurios Dievo akyse virs  
šlovingomis. Jei veiksime vedami  
dorų tikslų ir norėdami išpildyti  
Dievo valią, pasikliaudami vien tik  
Jo malone ir žinodami savo  
menkumą, nesėkmių nebebus***

“ [19]. Kokius apaštališkus darbus  
trokštame nuveikti kiekvieną dieną?

Uoliai ir dosniai išpažinkime Jėzų  
Kristų ir stenkimės į jį atvesti daugelį  
sielų. Melskime šv. Chosemariją  
pagalbos, kuri Viešpaties karalystėje  
yra tokia galinga, ir jau nuo šiol  
ruoškimės jo šventei, birželio 26-ajai.  
Supažindinkime su juo daug žmonių,  
rodydami jiems mūsų Įkūrėjo  
pavyzdį ir mokymus.

Prieš dvi savaites buvau nuvykęs į  
Barseloną, o prieš grįždamas kartu  
su jumis visomis ir visais  
pasimeldžiau *La Merced* bazilikoje.  
Ten meldžiau Mergelės, kad

kiekviena ir kiekvienas mūsų gyvenimo kely remtumės šv. Petro žodžiais, kuriuos šiame mieste prieš savo pirmąją kelionę į Romą giliai apmąstė mūsų Tėvas, kai ėmėsi teisėtai Opus Dei išleisti į visuotinius vandenis: *ecce nos reliquimus omnia et seculi sumus te* [20]; „štai mes viską palikome ir sekame paskui Tave“. Ši Evangelijos eilutė ragina mus, krikščionis, ją liudyti savo darbais ir mūsų draugams ir draugėms garsiai skelbti, kad „*niekas negali tarnauti dviem šeimininkams*“ [21]. Ten, priešais Mūsų Maloningosios Motinos paveikslą, buvo labai lengva melstis su visu Opus Dei, kaip 1946-aisiais ir kitomis akimirkomis meldėsi šv. Chosemarija.

Baigdamas trokštu jums priminti, kad birželio 29 d. šv. Petro ir šv. Pauliaus švente prasideda šv. Pauliaus metai, kuriuos Benediktas XVI paskelbė paminėti dutūkstantosioms šio tautų Apaštalo

gimimo metinėms. Paremdamas Šventojo Tėvo pasiūlymus šiam dutūkstantmečiui švęsti, siūlau jums geriau pažinti šio didžio Apaštalo, Opus Dei globėjo, gyvenimą ir darbus, perskaityti ir giliai apmąstyti jo „Apaštalų darbus“ ir „Pauliaus laiškus“. Šventasis Paulius visiems krikščionims yra nuostabus Kristaus meilės, ištikimybės pašaukimui, karštos meilės kitiems pavyzdys. Skirkime jam šių, jam pašvęstų, metų dvasinius ir apaštališkus vaisius.

Su meile jus laimina

Jūsų Tėvas

+ Javier

Roma, 2008 m. birželio 1 d.

[1] Iz 12, 3.

[2] Benediktas XVI, *Laiškas Enciklikos „Haurietis aquas“ 50-ųjų metinių proga*, 2006/05/15.

[3] Plg. Šv. Chosemarija, *Homilija „Kristaus Širdis, krikščionių ramybė“*, 1966/06/17, knygoje *Es Cristo que pasa*, nr. 162 ir tolesni.

[4] Plg. Jn 14, 27.

[5] Šv. Chosemarija, *Es Cristo que pasa*, nr. 164.

[6] 1 Jn 4, 8.

[7] Jn 3, 16.

[8] Šv. Chosemarija, *Es Cristo que pasa*, nr. 164.

[9] Benediktas XVI, *Laiškas Enciklikos „Haurietis aquas“ 50-ųjų metinių proga*, 2006/05/15.

[10] Ten pat.

[11] Ten pat.

[12] Šv. Chosemarija, *Amigos de Dios*, nr. 300.

[13] Ps 42, 1.

[14] Ef 3, 17-19.

[15] Benediktas XVI, *Laiškas Enciklikos „Haurietis aquas“ 50-ųjų metinių proga*, 2006/05/15.

[16] Gal 2, 20.

[17] Šv. Chosemarija, *Forja*, nr. 418.

[18] Ten pat, nr. 886.

[19] Šv. Chosemarija, *Es Cristo que pasa*, nr. 76.

[20] Mt 19, 27.

[21] Plg. Mt 6, 24.